
Set poemes d'aniversari

per Miquel Martí Pol

I

Mira'm els ulls que cap fosca no venç.
Vinc d'un estiu amb massa pluges,
però duc foc a l'arrel de les ungles
i no tinc cap sangtraït pels racons
de la pell del record.
Per l'abril farà anys del desgavell:
set anys, cosits amb una agulla d'or
a la sorra del temps,
platges enllà perquè la mar els renti
i el sol i el vent en facin diademes.
Mira'm els ulls i oblida el cos feixuc,
la cambra closa, els grans silencis;
de tot això só ric, i de més coses,
però no em tempta la fredor del vidre
i sobrevisc, aigües amunt del somni,
tenaç com sempre.
Mira'm els ulls. Hi pots llegir el retorn.

II

Set primaveres sense flors ni ocells.
Així també pot escriure's la història.
No desertar el silenci deu ser l'única
manera d'assumir-lo i enriquir-lo.

I ara no hi ha desordre ni sorpreses,
els mots flueixen lentament i clara
i el bosc és dens i acollidor com sempre.

Alçant els punys pots perculdir la lluna.

III

Des del llindar del silenci,
ara amb un flingant nou i els vestits espolsats
perquè la solitud només era un cancell
i el cup vessa, abundós i generós.
No per caçar bubotes, consirós,
ni per sotmetre l'aldarull fecund
de la gent i les coses,
sinó per fer una ratlla poc profunda
damunt la terra molla
i travessar amb un pas a l'altra banda.

Ai el vent que desvetlla tants colors,
les set roses que esclaten
inesperadament, i aquell vaixell
que solca agosarat totes les rutes.

Des de la més estricta solitud,
minuciosament i tenaçment sabuda,
per no perdre l'olor de cap crepuscle
ni el foc de cap aurora
i poder alçar en triomf l'estendard de les hores
per damunt de l'oblit i de les ombres.

IV

No t'ennueguis amb records. Set claus
barren set portes. Saps prou bé què hi ha
darrera cadascuna per tornar-hi
amb el pretext d'enyors o negligències.
No s'esmena la vida ja viscuda
i aquest crepuscle de balaix desvetlla
noves veus que vulneren tots els límits.
Guarda la trista borra dels secrets
al fons obscur de qualsevol butxaca.
Que no t'exclogui el vent dels seus combats
ni la mar dels seus ocis. Per colrar-te
de nou la pell hauràs d'obrir finestres.
No sentis massa pietat de tu.
Llença les claus i aprèn-te més encara.

V

Ara parem-nos en aquest replà,
atents, però, a l'indefugible
senyal de la represa.
Ni tu ni jo no sabem bé de quin
delicte se'ns acusa,
i hem oblidat l'inoblidable origen
de l'espiral de foc i de tendresa
que ens ha dut fins aquí.
No et proposo sinó que compartim
silenciosament aquests instants,
sense remoure poc ni gens les aigües
del toll de la memòria
ni fer cap gest per endreçar calaixos
en un grotesc intent de retrobar
la intimitat perduda.
Reposem junts —tan senzill com això—,
si res més no perquè junts hem baixat
els set graons d'aquest tram de l'escala
i ara l'ofec del temps no ens neguiteja.

Dellà el mirall que perfà aquest silenci
hi ha l'estesa d'uns anys no combatuts,
barbullents i frondosos,
plens de símbols, de veus i de banderes.

VI

Algues i vent teixeixen
un enfilall d'aurores.
Pel flanc d'aquesta tarda
desmesurada i lenta
heura i paret componen
una sola figura.
Tot és sobrer des d'ara
i tot és necessari.
Proclama el nou solstici!
Allí on conflueixen
ulls i desig, hi esclaten
tots els colors possibles.
Set ratlles lleus enceten
la pell de set esferes.
Ençà i enllà dels somnis
només la mar llunyana
i un fris remot de rostres
preserven de la fosca
l'escuma de tants dies.

VII

Qualsevol cosa fàcil i senzilla:
passejar, per exemple, o bé llegir en veu alta.
Qualsevol gest que no mogui discòrdia,
qualsevol color nou i tantes fulles
desficiofes de vent i de pluja.

Que l'espasí de vidre no penetri
la polpa massa flonja; sagnaria
com sempre inútilment i escandalosa.
Més val, si tant convé, refer el paisatge
—set pollancs prop d'un riu imaginari—
i oblidar-se'n després, per no confondre
records amb enyorança.

Qualsevol mar també i totes les platges,
camp sempre obert a múltiples conteses;
qualsevol forma, qualsevol projecte,
l'esclat i el foc damunt la pell novella
i aquest tot de no-res, incompreensible.

Desa'm les rauxes i els neguits. La lluna
tramunta, ardida, totes les carenes.

MIQUEL MARTÍ POL
Roda de Ter, abril 1977